

ДИМИТЪР ИНКЪОВ
ДО ЛУНАТА И ОБРАТНО

chitanka.info

Времето е изчислено с точност до секундата. Всичко е готово за междупланетния полет. Апаратите са в изправност. Наближава уреченият час. Тревожно светва червената ламбичка в кабината на щурмана.

Внимание!...

Старт!...

Зад ракетата избухва огнено кълбо. Някаква страшна сила ни притиска към седалките. Сякаш телата ни се пълнят с олово. Тежестта расте... Това е от ускорението, което непрекъснато добиваме. Скоростта се увеличава с шеметна бързина. Стрелката бързо се движи по циферблата.

... Пет... Десет... Петнадесет... Двадесет секунди...

Откъсваме се от естакадата, която се проточва до самия връх „Сталин“. От този момент заработват двигателите на нашата ракета. Но ние вече имаме скорост близо 230 метра в секунда. Излитаме от запад на изток, за да използваме въртението на Земята. Назад по релсите сега се връща ракетното съоръжение, което ни даде първоначалния тласък. То ни спести десетки тона гориво!

Минават две-три-четири минути. Чувството за невероятната тежест, която имаме, става просто непоносимо. Термометърът на стената показва 58°. Стените на ракетата са се нагорещили от триенето с атмосферата. В кабината е непоносимо горещо. От жегата ни спасяват скафандрите, които облякохме още преди излитане.

Най-после... Постепенно олекваме. Връщаме се към нормалното чувство за тежест. По време на старта, по думите на щурмана, който за втори път лети до Луната, нашето тегло се е увеличило близо три пъти. Веднага пресмятам — тежа 71 килограма — значи съм тежал 213 кг. Солидно!

В момента скоростта е около 11.2 километра в секунда. Това прави близо 40,000 километра в час. С тази скорост ние се отскубваме от земното притегляне и тръгваме към Луната. По-нататък полетът ще продължи по инерция. Преминавайки около 340,000 километра, ние ще бъдем в точката, където притеглянето между Земята и Луната е еднакво. Тук ще долетим със скорост около 1.4 километра в секунда спрямо Земята.

По-горе казах „летим към Луната“. Този израз не бива да се разбира буквално. В момента летим не към Луната, а към съзвездието

Овен. Там ние ще пресрещнем Луната при нейната обиколка около Земята. Така ще спестим близо 180,000 километра, защото иначе ще трябва да догонваме земния спътник.

... От прозореца се вижда Земята. Вижда се цялата. Тя е огромно кълбо, по което се очертават бреговете на континентите, островите и океаните.

Какви ли не чувства ни вълнуват? Да гледаш Земята, Земята, върху която си се родил и живял като небесно тяло, издигнато в небето! Може ли да се опише това!

... Увеличаването на нашата тежест при излитането беше неприятно. Но що за изненади носи загубването на тежестта. Човек, който не е напуцал Земята, мъчно може да си представи това. Да вземем например водата. Колко необикновено се държи тя. А ето: ние ще пътуваме до Луната две денонощия, трябва да се храним, да се мием, да пием вода.

Вземам една бутилка и се опитвам да наля вода в чашата. Напразно. Водата отказва да излезе от гърлото, колкото и да накланям шишето. Оставам чашата, ядосан от неуспешния опит, и удрям дъното на бутилката с длан. В резултат една огромна водна капка се откъсва от гърлото и увисва неподвижно във въздуха. Трябва да я хвана с ръка и да я поднеса към устата си. Допирам я с пръсти и тя изведнъж се плъзва по ръката ми. Измокрям се, без да успея да пия. Ето какво се получава, когато няма тежест.

Нямате представа колко е трудно да се свари дори едно кафе или да се стопли чаша чай. На дъното водата ще се обърне в пара, а горе ще продължава да бъде хладна. Поради липсата на тежест няма да става конвекция, долните слоеве топла вода няма да се изкачват нагоре, а горните слоеве няма да слизат надолу.

Добре, че конструкторите са предвидили всичко. Вода ще пием от бутилките, като я всмукваме с помощта на малка стъклена тръбичка, а кафе ще си сварим в специален съд, който се върти. Центробежната сила заменя силата на тежестта. Така слоевете на течността започват да се разместват равномерно.

Кабината, в която се намираме ние, четиримата пътници на ракетния кораб, е обвита в някаква мека материя, която напомня пореста гума. Когато влязохме, доста се учудих защо е необходима тя. Обущата ми потъваха в нея и аз дори се залюсках като на пружини.

Сега, когато магнах презрамките, завързващи ме за креслото, разбрах веднага нейната необходимост. Едно рязко движение, едно невнимателно вдигане на ръката ми бе достатъчно да отскоча от мястото си, да се ударя в тавана и да се намеря обратно на пода, където се хванах за една държалка. Сега ми е ясно защо навсякъде — по стените, по пода и по тавана на кабината има държалки. Ударът не беше силен. Все пак започнах да съжалявам, че не посещавах лекциите, които другарите ми слушаха преди заминаването. Те водиха специални тренировки за живота без тежест.

Падането, разбира се, предизвиква смях. И без това не може.

Часовете летят: един след друг. Минава денонощие, второ. Не чувствуваме умора, защото всеки миг за нас е новост. Така необикновено е и чувството за изгубената тежест и това, че летим в междупланетното пространство.

... Наближаваме Луната. Нейните размери се увеличават. Тя е вече огромно кълбо, което почти закрива хоризонта. Колко ясно се вижда всичко на тази планета! Малките кратери, които сме наблюдавали от Земята, израстват в големи планини. Техните очертания са сурови, резки. Тъмните петна са равнините: ето „Океанът на бурите“, по-надолу „Морето на дъждовете“...

Луната стремглаво се носи към нас. Трябва да отбележим, че още от момента на излитането чувството за нашата пълна неподвижност в пространството не изчезва. Като да сме спрели на едно място. Че летим, разбираме само от показанията на уредите.

Минава час. Луната вече закрива целия хоризонт. Започваме да чувствуваме тежест. Моторите заработват. Правим една обиколка около планетата. Киноапаратите работят. Те заснемат тази половина от Луната, която ние никога не виждаме от Земята. В момента тя е осветена. Нищо особено интересно. И тук същия суров пейзаж, остри очертания на планините, големи равнини. Вълнувам се много. Настъпва краят на нашето пътешествие.

... Стъпихме на Луната! На същата тази Луна, която вечер сме съзерцавали, за която като деца сме слушали приказки. Ние сме на Луната!

Иска ми се веднага да изскоча навън, да взема в ръка шепя прах, да захвърля надалече един камък. Но не бива. Тук няма атмосфера, няма въздух. Отварянето на ракетните врати би значело сигурна смърт

за всички. Бихме се задушили веднага или още преди да се задушим, бихме умрели от разпукване на кръвоносните съдове, защото няма налягане, което да се уравни с нашето вътрешно налягане. Така рибите, които обитават морските дълбочини, се разпукват навън, когато биват изнесени на повърхността.

Затова ние трябва да се приготвим. Да се приготвим грижливо и старателно.

Обличаме специални облекла — скафандри. В тях изкуствено се създава налягане от 1 атмосфера. Кислородната апаратура създава необходимото съдържание на кислород. Освен това всеки е снабден и с малък радиопредавател. Само така ще можем да се разбираме, защото тук няма атмосфера и следователно няма среда, по която да се предават звуковите вълни, няма звук. Цари пълно безмълвие. Може да се срутват канари, да избухнат вулкани — всичко ще става тихо, беззвучно.

Готови сме. Облеклата се проверяват в изолационната камера. Там въздухът се изтегля. Всяка нередовност би се почувствувала веднага, преди да има фатални последици.

Въжената стълба се спуща. Един след друг ние слизаме по нея и краката ни допират лунния прах. Стъпихме на Луната! Тя цялата е покрита с дебел слой прах. През време на двуседмичния ден скалите се нагорещават до 120 градуса, а през нощта се охлаждат до минус 160 градуса. Голямото колебание в температурата все повече разрушава скалите и ги превръща във фин прах.

Но колко леки сме ние! Шест пъти по-леки, отколкото на Земята. Тежест от 60 килограма тук се превръща на 12 километра. Това ни позволява да се движим бързо и почти без умора да се изкачим на съседната височина.

Наоколо се разкрива безкрайна панорама от хълмове. Голи, пусти, безлюдни! Небето ни покрива като черен похлупак. То е по-черно от сажди и на него като сребърни монети блестят заедно със Слънцето милиарди звезди.

Липсата на атмосфера е лишила Луната от живот. Няма вятър, няма вода, няма облаци — няма го нашето ведро, синьо небе. За сметка на това видимостта е много силна. Оттук могат да се извършват по-успешно наблюдения върху другите небесни тела. На Земята ние живеем и работим на дъното на един огромен въздушен океан.

Астрономите наблюдават небесните тела през въздушната пелена, която замъглява образите пред обектива на телескопите. Редица подробности изчезват. Пред астрономите, дошли на Луната, се откриват нови възможности. Оттук по-добре могат да се наблюдават и явленията, които стават в горните слоеве на земната атмосфера. Тези явления са все още слабо изучени.

На лунното небе Земята изглежда като голямо кълбо, няколко пъти по-голямо от Слънцето. Синкаво сияние го обкръжава. Преливат се нежнорозови, яркочервени, синкави цветове. Красива гледка, която никога няма да забравим!

Но време е за работа. Ние ще останем на Луната около 12 земни денонощия. През това време моите спътници ще извършат редица научни наблюдения. Астрономът ще отправи своя телескоп към лунното небе, а геологът ще започне работа по изучаване на скалите, от които е направена Луната. Аз също имам работа. Чака ме кинематографическият апарат. Пътешествието до Луната трябва да бъде запечатано на кинематографическата лента, за да могат хиляди хора от Земята да се запознаят отблизо със земния спътник.

И така, на работа!...

* * *

Може би мнозина ще погледнат на нашия репортаж с недоверие. Та още никой не е ходил на Луната. Как тогава, откъде ще знаем какво ни очаква там? Това, за което ви разказахме, не е измислица. Измислено е само пътешествието. Никой още не е отишъл на Луната, но не е далеч денят, в който хората ще идат там. И тези, които пътуват, ще се сблъскат с всичките неща, които ние описахме по-горе. Макар и далече от Луната, хората я изучават и я познават.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
1/1956 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.